

Kummer 21

1. November 1917

66. Aargang

Tale af Ældste Joseph A. Smith, jun.*),

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 8. April.

Idet jeg, Brødre og Søstre, fremstaar for at bære mit Vidnesbyrd til Eder i Henseende til Jesu Kristi vor Frelser's Evangelium, er det med Fortrøstning til Herren og med Haab om at blive vejledt ved den Helligaand, saa at jeg klart maa kunne fremsætte de Tanker, som kommer til mit Sind; thi jeg tror fuldtud paa Evangeliet, vi har modtaget, og veed, at det er givet os ved Aabenbaring, til Frelse for alle af Menneskeslægten, som vil tro og ombvende sig. Jeg tror fuldtud, at Kristus er vor Frelser, og jeg betragter det som min Pligt, saa vidt som jeg har Magt dertil, at opløste min Stemme og erklære for Menneskene, ikke alene for Kirkens Folk, men til alle, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn. Jeg ønsker at oplæse nogle Vers fra det 84. Kapitel i Pagtens Bog, som jeg tænker vil være betimelig. Denne Aabenbaring var givet til Profeten Joseph Smith i Nærværelsen af seks Ældster, som var komne tilbage fra en Mission til Egnene vest for, hvor de Hellige den Gang boede. De var komne tilbage til Kirmland, Ohio, og frydede sig ved Kundskaben, de var i Besiddelse af om Evangeliets Sandheder, og ved Aandens Tilkjendegivelser til dem, og ved Herrens Godhed imod dem, medens de udsøgte deres Mission. I nævnte Aabenbaring læser vi, begyndende med det 43. Vers:

„Dg nu giver jeg Eder den Befaling, at I skulle vogte Eder, og give flittig Agt paa det evige Livs Ord, der udgaar af Guds Mund. Thi I skulle leve ved hvert Ord, der udgaar af Guds Mund. Thi

*) Ældste Smith, som er en Søn af Kirkens Præsident, er Medlem af de tolv Apostles Rvorum.

Guds Ord er Sandhed, og hvad, som er Sandhed, er Lys, og hvad, som er Lys, er Aand, ja Jesu Kristi Aand. Og Aanden giver hvert Menneske, som kommer til Verden, Lys, og oplyser hvert Menneske i Verden, der lytter til hans Røst; og enhver, der lytter til Aandens Røst, kommer til Gud, ja til Faderen; og Faderen underviser ham om den Pagt, hvilken han har fornyet, og bekræftet paa Eder, der er bekræftet paa Eder for Eders Skyld, dog ikke for Eders Skyld alene, men for hele Verdens. Og hele Verden ligger i Synd, og sukker under Mørke og Syndens Trældom; og herpaa kunne I kjende, at de ere i Syndens Trældom, fordi de ikke komme til mig; thi den, der ikke kommer til mig, er under Syndens Trældom. Og hvo, der ikke hører min Røst, er ikke betjendt med den, og er ikke af mig; herpaa skulle I kjende den Retfærdige fra de Ugudelige, og forstaa, at den hele Verden sukker just nu under Synd og Mørke“.

Dette var sandt, da denne Aabenbaring blev givet i Aaret 1832, og det er sandt i Dag; og maaske kan disse Ord blive udtalte med endnu større Kraft og Bestemthed i Dag end paa hin Tid, naar vi overvejer de nuværende Samfundsforhold. Jeg er ikke en af de, som tror, at Verden som et Hele strider fremad i moralsk og aandelig Henseende. Jeg ønsker ikke at være en Pessimist, der ser mørkt paa alting, men jeg tror ikke, at Menneskene i Verden i vore Dage er mere retfærdige end forhen, eller at Jordens Beboere søger nærmere hen til Gud, eller at der i Menneskenes Hjerter er et større Dunst tilstede om at tjene Herren end i 1832, da Aabenbaringen blev givet; tværtimod synes jeg, at Jordens Folkesærd er komne længere og længere bort fra Sandheden. Naar jeg siger dette, vil jeg suldtud indrømme, at der har været gjort Fremskridt i visse Retninger. Jeg er saaledes naturligtvis vel betjendt med, at der i disse sidste Dage har været en Bevægelse fremme blandt Nationerne og i vort eget Land for at modvirke Brugen af stærke Drikke, ved at paavise de skadelige sociale Virkninger for Samfundet deraf, og alle disse Ting vil bringe gode Resultater; men hvad Menneskenes Jagttagelse af selve Evangeliets Lærdomme, som de findes nedskrevne i Bibelen, eller hvad Menneskenes personlige Retfærdighed angaar, tror jeg ikke, at de er bedre, nej, jeg tror end ikke, at Menneskene er saa gode nu, som de var, da den citerede Aabenbaring blev givet. Verden er i Dag opfyldt af sejlagtig spekulativ Filosofi, og opfyldt af Lærdomme, som ikke er komne fra Herren. Verden er opfyldt af falske Teorier og Tanteslutninger, af falske Ideer, som ikke er i Harmoni med eller er indeholdt i Guds Søns Evangelium i forrige Dage, og derfor heller ikke kan være en Del af Evangeliet nu, men i Stedet for er absolut modsat Sandheden. Der findes færre nu end forhen blandt de saakaldte kristne Nationer, der tror paa Guds Søn som Verdens Forløser. Menneskene har, efter min Formening, i alle disse Aar, der er forløbne siden, vist en Tilbøjelighed til at gaa endnu længere bort fra den rette Vej og stille sig endnu mere vantro end paa hin Tid overfor Evangeliets Sandheds-Principper, som vi er belærte om i Bibelen. „Fornusttilbedelse“ og falsk Filosofi eksisterer

der mere af i Verden nu end paa hin Tid. I Almindelighed stoler Menneffene paa deres egne Evner til at lære Gud at kjende, og hvad de ikke ved deres egen Tanteevne kan udfinde, hvad de ikke kan bevise ved Sagtagelser gjennem deres naturlige Sanser, forkaster de. De søger ikke efter at komme i Besiddelse af Guds Aand; de stræber ikke efter at lære Gud at kjende paa den Maade, han har jagt, vi kan lære ham at kjende, men de vandrer deres egne Veje, vandrer, som de selv synes, og de tror kun paa deres egne filosofiske Systemer. Istedetfor at forkynde Guds Søns Værdomme, forkynder mange Menneffer Værdomme, der kan betegnes som ligesvem djævelske.

I Dag er Folk, som tilhører de forskjellige kristne Kirkesamfund i Verden, forsamlede i Anledning af Paasten. Mangfoldige blandt dem gaar ikke i Kirke, fordi de har Tro paa Kristi virkelige Opstandelse, og fordi de tror, at alle Menneffer skal opstaa som Følge af den Forsoning, som Kristus tilvejebragte. Mange af dem er ikke komne tilstede, fordi de alvorlig tror paa Kristus som Guds Søn. Jeg ønsker dog at fremhæve de mange hæderlige Undtagelser; thi der er nogle, som gjør det; men jeg taler i al Almindelighed. Mange er tilstede i Kirken paa Paastedag af helt andre Grunde end Troens, mange maaste, fordi det er Skik. Iblandt Kvinderne gaar mange maaste til Kirke for at vise deres nye Hatte, eller Snittet i deres nye Klæder; de gaar der mere som for at gaa en almindelig Tur end for at tilbede Herren, og jeg siger dette, skjønt jeg har læst i et af Morgenbladene, at de, som siger saaledes, er kyniske, udannede og ensidige i deres Ideer.

Flertallet blandt de forskjellige Nationer, som kalder sig selv kristne, tror ikke paa Kristus som deres Forløser i den Grad, som Folkene gjorde det paa den Tid, da Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret. Mange af de Værdomme, som forkyndes i Kirkerne i Dag med Hensyn til Kristi Forsoning og Opstandelsen og andre vigtige Værdomspunkter, er i Modstrid med Sandheden. Flere Præster, særlig tilhørende nye Sekter, benægter Forsoningslæren, og derved beviser de deres Mangel paa Tro og Forstaaelsen af, hvad der staar i Forbindelse med Kristi Død og Opstandelse. De fornægter derfor ogsaa, at Menneffenes Vegemer i bogstavelig Betydning skal blive gjort levende, og at Menneffene skal opstaa fra deres Grave, ikklædte det Vegeme, som var nedlagt i Graven, men i fornyet Skikkelse, hvilken Opstandelse de helige Skrifter bærer Vidnesbyrd om, at alle Menneffer skal blive delagtiggjorte i. Jeg vil, for at belyse, hvad jeg har sagt, læse nogle Linier fra en Artikel, der var publiceret i en Bog i 1914. En Hr. George Harris siger følgende i en Artikel om „Menneffenes religiøse Ideer nu og for 100 Aar tilbage“, idet han taler angaaende Guds Søn:

„Kristi Jomfrufødsel bliver ikke mere betragtet som en Værelse, der nødvendigvis maa tros. Troen, at Jesus var mere end et Menneffe, at han var ihndeskrift, hviler paa hans Livsvandel, Værdomme og Virksomhed, og er ikke aihængig af hans Fødsel. Der er kun to Beretninger i Skriften om Marias mirakuløse Undfangelse, og disse er historiske Beretninger, der er skrevne 30 Aar efter Kristi Fødsel vedrørende Synet, som det blev jagt, at Maria og Joseph skulde have haft. Der er ikke nogen Hentydning til Jomfrufødselen noget andet Steds i det

nye Testamente af de, som har skrevet det nye Testaments Bøger, eller af Jesus selv."

(Naar Artiklens Forfatter med mange andre i vore Dage vil hævde, at vi ikke behøver at tro paa Kristi „Jomfrufødsel“ for at være rettroende, vil han rimeligvis dermed sige, at Kristus havde en jordisk Fader, og en slig Lære er i den mest absolute Modstrid med den hellige Skrift. Redaktionens Anm.)

Efter at Artiklens Forfatter har fremsat de citerede Paastande, giver han sine Forklaringer. Han skriver:

„Kristi Opstandelse betegner, at han lever for evigt. Paa hvilken Maade end Jesus har vist sig for sine Disciple, hvad enten ved virkelige Tilfjendegivelser, som vi ikke kan forstaa, eller ved subjektive Syn, i hvilke de syntes at se hans Person, dette veed vi ikke; men det er vist, at Disciplene blev overbeviste om, at Jesus levede....“

„Den syttende Verden og Menneskenes Legemer betegner kun midlertidige Forhold, under hvilke de aandelige Kræfter virker, og Menneskets individuelle Aand staar i nøje Forbindelse med de universale aandelige Kræfter, som ikke kjender til Afstande, men som uopholdelig skaber Liv, ligesom Lys, Hede og Magnetisme, der gjør sig gjældende i Universet, paavirker selv de laveste Planter.“....

Fremdeles siger Artiklens Forfatter:

„Den Jndfyldelse, som jeg udøver overfor andre i god Retning, har til Formaal at hjælpe dem til at frembringe de Livsværdier, som ikke tabes ved Døden, men som er af en evig Natur. Og Udødeligheds-Tanken og Udødeligheds-Princippet kan ikke blive bortdrevet; det kan ikke forjaa, men eksisterer i een eller anden Form, om det end kun er som en aandelig Jndfyldelse“ osv.

... „Det er ikke det syttende Legeme, der bliver nedlagt i Graven, der skal opstaa. Som Apostelen Paulus underretter os om, er der himmelske og jordiske Legemer. Det himmelske Legemes Herlighed er forskjellig fra det jordiske Legemes. Som vi her er prægede af det jordiske og bærer det jordiskes Billede, skal vi ogsaa bære det himmelskes.“

Artiklens Forfatter siger, efter saaledes paa sin egen Maade at have benyttet Apostelen Paulus Ord og givet en falsk Udlæggelse af hans Ord, i sit Forsøg paa at aandeliggjøre alting, som staar nævnt i Skriften vedrørende Opstandelsen:

„Jeg formoder, at intet oplyst Menneske nu tror paa, at Legemet i bogstavelig Betydning skal opstaa. Naar vi fremsiger Ordene i den saakaldte apostoliske Trosbekjendelse, som angaar „Kjødets Opstandelse“, saa maa vi tænke paa, hvad disse Ord betegner, og som er udtrykt i Ordene, der følger umiddelbart efter, nemlig Ordene: „det evige Liv“.“

En anden Skribent, som omtaler dette Emne i en Paastartikkel i et af vore bekjendte Tidsskrifter for et Mars Tid eller to tilbage, siger, idet han omtaler Læren, at Legemet skal opstaa i bogstavelig Betydning:

„En sliq Tro har noget smukt ved sig, det smukke, at Guds Almagt anerkjendes, men den er ikke tilstrækkelig grundet paa Livværelsens Realiteter. Alting kommer til at hvile paa Guds Magt. I vore Dage, da Videnskaben er saa fremskreden, er det haardere for Menneskene end i tidligere Dage at tro paa, hvad der synes at stride mod Fornuften, og som indeholdes i den saakaldte apostoliske Trosbekjendelse, som Apostlene aldrig hørte.

Vi foretrækker at tale om det aandelige Legeme, som ikke er det kjødelige Legeme, vi nu er i Besiddelse af. Det er det aandelige Legeme, som vil „opstaa“, menende, at Aanden vil overleve Kjødets Død; og det aandelige Legeme

(eller Aanden i Menneſteform) er „den udødelige Sjæl“. Vi forſtaar ikke, at Paulus mener noget andet. Og vi føler os beroligede ved Forviſningen om at modtage det evige Liv med Kristus, ſom jagde til den angrende Kover, der var forſjæftet ſammen med ham: „I Dag ſkal Du være med mig i Paradis.“

En ſlig Fortolkning af Skriftens Ord bliver nu givet af en ſtor Del af den kristne Verden, og jeg ønsker at ſige til Eder, Brødre og Søſtre, at ſlige Lærdomme er falſk Lære. Jeſus Kristus lærte ikke ſaaledes, og der er ingen Skriftsteder, der, rettelig bebyſte, begrunder en ſlig Fortolkning. Paulus ſtrev ikke noget Steds i ſine Breve, at der ikke ſkulde være en Opſtandelse af Legemet, eller en Gjenforening af Legemet og Aanden; og de, ſom fortolker Paulus' Udtalelſer i det ſemtende Kapitel af Korintierbrevet paa en anden Maade, forſtaar aldeles ikke Skriſterne, og har ingen Ide om, hvad Paulus virkelig lærte. De forklarer Skriſterne fejlagtig, idet de ikke er vejledte ved Herrens Aand. Jeg tror, og I tror, og alle Sidſte-Dages Hellige tror paa Legemets Opſtandelse i bogſtavelig Betydning, paa Aandens Gjenforening med Legemet, og at Aanden og Legemet, ſaaledes forenet, ſom Skriſterne lærer os, udgør Menneſkets Sjæl. Guds Søns Opſtandelse var en hiſtiſt Virkelighed. Vi er underrettede om, at hans Legeme ſaa ikke Forraadnelse, efter at Aanden forlod det, endſkjønt Legemet var lagt i Graven til den tredie Dag efter hans Død, i Overensſtemmelse med Skriftens Forudſigelſer. Dernæſt underrettes vi om, at Legemet og Aanden blev uadſkillelig forenede ved Kristi Opſtandelse, og paa denne Maade viſte han ſig for Diſciplene. Han tiltjendegav for dem, da han efter ſin Opſtandelse viſte ſig for dem, at han virkelig var opſtanden, og at det ikke var en Aand, ſom viſte ſig for dem. Han kaldte paa dem og bad dem underſøge og overbeviiſe ſig om, at han var i Beſiddelse af ſit Legeme, der havde været gjennemſtuffet, thi de ſaa Naglegabene i hans Hænder og Fødder og ſat deres Hænder i hans Side.

Som Kristus opſtod fra de døde, ſaaledes ſkal alle Menneſker opſtaa. Baade de retfærdige og de uretfærdige ſkal opſtaa fra deres Grave. Havet og Vandene ſkal afgive de døde, og Gravene ſkal afgive de døde; thi de døde ſkal alle opſtaa; alle ſkal komme frem og ſtaa foran Guds Domſtol og blive dømt i Henhold til deres Gjerninger. Alle ſkal dog ikke opſtaa paa ſamme Tid. De, ſom er „Kristi egne“, de Hellige, ſkal opſtaa ved Kristi Tilkommelse. Mathæus underretter os om, hvorledes mange af de ſordums Hellige opſtod umiddelbart efter Guds Søns Opſtandelse. Han beſkriver, hvorledes der ſtete et ſtort Jordſjælv, ſaa Klipperne revnede, og Gravene aabnedes; og mange af de henſjovede Helliges Legemer bleve oprejſte, og de gik ud af Gravene efter hans Opſtandelse og kom ind i den hellige Stad og viſte ſig for mange. (Math. 27 : 51—53.)

Diſſe moderne, blinde Vejledere af andre aandelig blinde har en meget falſk Forſtaaelse af, hvad der er ment med et „aandeligt Legeme“. De har grundet deres Slutninger paa den Erklæring, ſom Paulus giver, at Legemet opſtaar ſom et „aandeligt Legeme“, og at Kjød og Blod ikke kan arve Guds Rige. De kan ikke jatte i deres Sind, at

et Legeme kan blive vaft fra de døde, at Legemets Kjød og Ben kan blive samlet og levendegjort ved Guds Aand — ikke i Opstandelsen ved Blodets Kraft. Naar Paulus talte om det aandelige Legeme, hentydede han ikke til og mente ikke dermed selve Menneſkets Aand, og dette er Punktet, hvør de har taget fejl. De har forvekslet det aandelige Legeme, eller, med andre Ord, Legemet, levendegjort ved Aanden, med Aanden, organiseret i Menneſteform. De tænker, at de, ſom tror paa Legemets virkelige Opstandeſe, tror, at det ſkal komme til Liv igjen, levendegjort ved Blod, men dette er ikke Tilfældet. Jegønſter at oplæſe nogle Verſ fra det 88. Kapitel i Pagtens Bog:

„Sandelig ſiger jeg Eder, at ved den Forløſning, der er ſket for Eder, er Opſtandelsen fra de døde tilvejebragt. Aanden og Legemet er Menneſkets Sjæl, og Opſtandelsen fra de døde er Sjælens Forløſning, og Sjælens Forløſning ſker ved ham, der levendegjør alle Ting, i hvis Hjerte det er beſluttet, at de fattige og ſagtmodige paa Jorden ſkulle arve den. Derfor maa den helliggjøres fra al Uretſærdighed, at den kan beredes til celeſtial Herlighed; thi eſter at den har opfyldt Maalet for ſin Skabeſe, ſkal den vorde kronet med Herlighed, ja med Guds, Faderens, Nærværelſe, paa det at Legemer, der tilhører det celeſtiale Rige, maa eje den til evig Tid, thi i dette Djemed blev den ſkabt og dannet, og i dette Djemed helliggjøres de.“ (14.—20. V.)

Og atter: „Sandelig, ſandelig ſiger jeg Eder, Jorden eſterkommer et celeſtialt Riges Lov; thi den opfylder Maalet for ſin Skabeſe og overtræder ikke Loven. Derfor ſkal den vorde helliggjort; ja, uagtet den dør, ſkal den vorde levendegjort igjen, og udholde den Kraft, hvorved den bliver levendegjort, og de retſærdige ſkulle arve den; thi uagtet de dø, ſkulle de dog ogſaa opſtaa igjen med aandelige Legemer. De, der have en celeſtial Aand, ſkulle annamme det ſamme Legeme, der var deres naturlige Legeme, ja J ſkulle annamme Eders Legemer, og Eders Herlighed vil blive den Herlighed, hvorved Eders Legemer blive levendegjorte. J, der ere levendegjorte ved en Del af den celeſtiale Herlighed, ſkulle da annamme endogſaa en Fylde af ſamme, og de, der ere levendegjorte ved en Del af den teleſtiale Herlighed, ſkulle da annamme en Fylde af ſamme.“ (25.—30. V.)

Derefter læſer vi, at en tilſvarende Lov gjør ſig gjældende med Henſyn til de, ſom bliver levendegjorte ved en teleſtial Herlighedskraft oſv.

Efter Opſtandelsen fra de døde vil vore Legemer være aandelige Legemer, men de vil være følelige; de vil være Legemer, ſom har været renſede, men ikke ikke deſto mindre Legemer af Kjød og Ben. Som aandelige Legemer vil de ikke være opfyldte af Blod; de vil ikke længere blive levendegjorte ved Blodets Kraft, men ved Aanden, ſom er evig, og de vil blive udødelige.

Om vore Benner forſtod dette, vilde de ikke begaa den Fejl at tænke, at Paulus Lære var i Modſtrid med Frelſerens Lærdomme, naar han erklærede, at Legemet, ſom vilde blive oprejſt paa Opſtandelsen Dag, vilde blive et aandeligt Legeme. Vi læſer i første Moſebog, at

Herren sagde til Noa efter Syndfloden, at Blodet var Legemets Liv, og at, „hvo, som udgyder Menneskets Blod, ved Mennesket skal hans Blod udgydes“; thi Blodet giver det dødelige Legeme Liv; men med Hensyn til Legemet, som kommer frem i Opstandelsen, hvilket er det udødelige Legeme, er dette ikke Tilfældet. I dette findes der ikke Blod, men Aanden er den livgivende Kraft, og som Følge deraf er de ikke længere Legemer, der er levendegjorte ved Blod, men ved Aandskraft, hvorfor de er aandelige Legemer, ikke desto mindre følelige Legemer af Kjød og Ben ligesom Guds Søns Legeme efter hans Opstandelse. Dette er Verdens Frelseres Lærdomme.

Jeg havde en Gang en Samtale med en Mand, en Præst i et vist Samsund, og han havde den Formening, som saa mange nu har med Hensyn til Opstandelsen, at den ikke skal forstaaes paa bogstavelig Maade. Jeg tvang ham til at indrømme, at hvis noget stod med Klarhed i Skriften, maatte det troes. Jeg oplæste derpaa Skrifstedet, som jeg før har hentydet til, hvad Kristus sagde til sine Disciple efter hans Opstandelse, for at overbevise dem om, at det var ham, som talte til dem, og at han var i Besiddelse af det selvsamme Legeme, som Aanden havde forladt, da han døde paa Korsets Træ, og som havde været nedlagt i Graven. Han sagde:

„Ser mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kjød og Ben, som I se, at jeg har.“ (Luk. 24 : 39.)

Jeg spurgte ham, om ikke disse Ord klart beviste, at Kristus i Ordets bogstavelige Betydning var opstanden, og spurgte ham, hvorledes han da kunde tro, at han nu sidder i Himlen uden et Legeme af Kjød og Ben. Hans Svar var: „Efter hans Himmelfart (eller ved hans Himmelfart) afkastede han sit Legeme af Kjød og Ben.“ Jeg spurgte ham, fra hvilket Kapitel og Vers i Bibelen han kunde bevise dette. Naturligvis, et slikt Kapitel fandtes ikke!

Kristus har meget klart fremsat Læren om Opstandelsen. Vi læser i Johannes Evangelium: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder, den Time kommer, ja den er nu, da de døde skulle høre Guds Søns Røst, og de, som høre den, skulle leve“. Hans Disciple undrede sig over, hvad han mente. De kunde ikke tilfulde forstaa hans Tale, trods den Kjendsgjerning, at i hine Dage troede det store Flertal af det jødiske Folk paa Legemets Opstandelse. Vor Frelser sagde, idet han saa deres Tvivlraadighed og den Forvirring, der var tilstede i deres Sind, til Disciplene og til Folket, der var tilstede ved hin Lejlighed: „Undrer Eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de, som ere i Gravene, skulle høre hans Røst, og de skulle gaa frem, de, som have gjort det gode, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort det onde, til Dommens Opstandelse.“ (Joh. 5 : 28, 29.)

Mange i Verden forklarer disse Ord saaledes, at de, som er døde i Synd og Overtrædelse, som er i Syndens Baand, skal høre Guds Søns Røst; men vor Frelser mente det bogstaveligt, naar han sagde, at alle de døde skulde høre hans Røst og komme frem af deres Grave,

„de, som have gjort det gode, til Livets Opstandelse“, og „de, som have gjort det onde, til Dommens Opstandelse“; thi alle skal blive delagtiggjorte i Opstandelsens Kraft; alle skal opstaa, efter som de ikke er ansvarlige for, at Dødens Magt er i Verden. Herren vil ikke holde Menneskene ansvarlige eller straffe dem for Adams Overtrædelse. Derfor paatog han sig Adams Synd og Menneskeslægtenes Synder og forløste ethvert Menneske fra Døden. I det han delagtiggjorde alle i Opstandelsens Kraft, var dette ikke ensbetydende med, at han skjænker alle „Frelse og evigt Liv“, eller Livet i sin Herlighedsfylde, uafhængigt af Menneskenes personlige Liv. Ved Kristi Forsoningsdød blev ethvert Menneske skjænket det Privilegium at opstaa fra de døde, men ikke det Privilegium, uafhængigt af vor egen Livsvandel at blive frelst i Guds Herlighedsrige. Dette kan kun blive tilstedt de, som i Tro villig adlyder Herrens Befalinger, og som virker med Trostid, Flid og Udholdenhed i hans Tjeneste. Jeg sagde til at begynde med, at Verden er fuld af Filosofi. En betjendt intelligent Skribent har kaldt slige Teorier „vidensfabelige Opdigtelser“, og jeg tænker, at dette er et ret betegnende Navn. Vi har saaledes Udviklings-Teorierne og den saakaldte „højere Kritiks“ Teorier, som er i stor Modstrid med Kristi Evangeliums aabenbarede Principper. Jeg ønsker at sige til de Sidste-Dages Hellige, at det er vor Pligt at have fuld Tillid til Guds aabenbarede Ord og antage, hvad der er kommet til os ved Inspirationens Aand og ved Aabenbaring til hans Tjenere, Profeterne, baade i gamle Dage og i vore Dage; og naar som helst I hører en Lære eller Ide fremsat, eller Udtalelse fra nogen som helst Kilde, der er i Modstrid med, hvad Herren har aabenbaret til os, og hvad som findes i den hellige Skrift, saa kan I være overbeviste om, at slige Teorier er falske, og I skal ikke antage dem, men holde fast ved Sandheden, og formedelst Troens Bøn modtage Guds Aands sikre Vejledning, og modtage Kundskab, og blive vise i Henseende til Sandhedens Principper.

Om vi vil vandre i Lyset og vil modtage og rette os efter vor Forløseres Værdomme, vil Herren ved sin Aands Inspiration skjænke os et Vidnesbyrd om Sandheden, og vi behøver ikke at vandre i Mørke, eller være i Tvivl, men kan have en klar og bestemt Forstaelse af Sandheden, hvilken efter Kristi Ord vil gjøre os fri. Det er vor Pligt at søge Herren, at adlyde hans Love og holde hans Befalinger og afstaa fra alt, som er letfindigt og taabeligt, og lade Verdens falske Teorier og Filosofier fare, og i Ydmyghed antage af vort ganske Hjerte de hellige Værdomme og Principper, som er givne os af Gud, og hvorved vi, ved at efterleve samme, kan modtage det evige Liv i Guds celestiale Rige. At vi maa gjøre dette, er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Afslusning. Ældste Andrew Dahlstrud, der siden den 2. Juni 1915 har virket energisk som Missionær i den standinaviske Mission, først i Kristiania Konference og siden som Præsident over Bergens Konference, er løst med Ure, med Tilladelse til at rejse til sit Hjem i Bjergenes Dale.

Beskikkelser. Ældste Robert J. Wischhoff, der siden sin Ankomst til

Scandinavien har virket som Missionær i Bergen, er bestiftet til Præsident over Bergens Konference.

Ældste Johan Jensen, lokal Ældste, er bestiftet til at virke som Missionær i Nalesunds Gren, Bergens Konference.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Menneskelige Institutioner i deres Forhold til Institutioner, oprettede ved guddommelig Autoritet.

Af Dr. James E. Casmage, Medlem af de tolv Apostles Kvorum.

„Vi tro, at en Mand for at være berettiget til at prædike Evangeliet og forrette dets Ordinanncer maa kaldes dertil ved Inspiration fra Gud og ordineres ved Haandspaalæggelse af dem, som selv er bemyndigede af Gud.“

(Femte Trosårtikel.)

Det er nødvendigt, at Menneskene organiserer sig paa forskjellig Maade, hvis de vil forvente at gjøre større Fremstridt, saa vel som Samsund som individuelt. Det guddommelige Ord, at „det er ikke godt for Mennesket at være alene“, gjælder ikke alene med Hensyn til, at det er nødvendigt for Mænd og Kvinder at indgaa hæderligt Ægteskab med hinanden, og hvoraaf Menneskeslægten vedvarende Bestaaen afhænger, men det gjælder ogsaa med Hensyn til, at det er nødvendigt for Menneskene at slutte sig sammen i social og kommunal Henseende; uden denne gjenfældige Sammenslutning for Opnaaelsen af fælles Formaal er det umuligt for Menneskene at gjøre videre Fremstridt, som let vil kunne ses.

Det er saaledes naturligt og nødvendigt, at Menneskene opretter og vedligeholder Institutioner, gennem hvilke Samsundsforholdene vil kunne forbedres, og disse som et Hele udvikles. I de forskjellige Lande, hvor Folket bliver regjeret efter frie Grundlove, anerkendes Individernes Ret til at slutte sig sammen i Organisationer, der har samsundsgavnlig Formaal for Øje, og som er i Harmoni med god Lov og Orden, saa at Folk, som ikke tilhører Organisationen, ikke forulempes, saa at der med andre Ord ikke gjøres Indgreb i nogens Rettigheder og Privilegier.

Saaledes har Menneskene Ret til at oprette Samsund, Klubber og Foreninger af forskjellig Slags. De kan endogjaa kalde deres Organisation en „Kirke“, om de ønsker det, og kan vedtage Regler med Hensyn til Betingelserne, paa hvilke Personer kan blive optaget i en sliq Kirke-Organisation, og med Hensyn til, hvorledes en sliq af Mennesker oprettet Institution skal bestyres. De, som har organiseret et sliq Samsund, kan endogjaa gaa saa vidt at sige, at ingen kan blive Medlem af Samsundet, undtagen vedkommende efter det bibelske Forbillede bliver døbt med Begravelsens Daab af en af Samsundets Forstandere og derefter bliver mundtlig bekræftet som et Medlem under Haandspaalæggelse, efter et eller andet bestemt Ritual; men hvem af os vilde som et forstandigt og ærefjært Menneske vove at sige eller tro, at en sliq Daab,

som nævnt, udført af en Person, som kun havde faaet Fuldmagt dertil fra Mennesker, vilde være af nogen Virkning, saa at den døbte virkelig modtog Syndernes Forladelse, eller at en sliq Handling vilde blive godkjendt som gyldig af Gud?

Slige Kirker, Samfund og Foreninger som de nævnte er naturligvis kun menneskelige Institutioner. De kan kun betegnes saaledes. De kan aldrig blive noget andet. Det er ganske naturligt, at slige Institutioner bliver givet Navn efter de Personer, som organiserede disse, eller maaste efter Organisationens Karakter, dens Oprindelse, eller en Særegenhed, der knytter sig til Organisationen. Kunde det i Virkeligheden blive betragtet som noget mindre end Helligbrødre og Bespottelse at knytte Guds Navn til Navnet paa slige af Mennesker oprettede Institutioner og Samfund?

Kirken i Kristi og Apostlenes Dage var oprettet af Kristus selv. Han kaldte den derfor ogsaa meget udtrykksfuldt sin Kirke, og de Personer, som tilhørte Kirken, sin Menighed (Math. 16 : 18), og efter Kristi Bortgang fra Apostlene og fra Menigheden blev enhver evangelisk Ordinance udført i Jesu Kristi Navn. Vi har modtaget guddommelig Forsikring om, at de Ordinanceer, som Apostlene og de øvrige af Herrens Tjenere udførte, havde virkende Kraft og var gyldige, ikke alene for Jordens Vedkommende, men ogsaa for Himmelen, ikke alene for nærværende Tid, men ogsaa for Ewigheden; men med Hensyn til Kirkesamfund, der foregiver at være Kristi sande Kirke, men kun er menneskelige Institutioner, oprettede ved Menneskeklogt, siger Kristus paa det mest bestemte, at hver Plantning, som hans himmelske Fader ikke har plantet, „skal med Rod oprykke“. (Math. 15 : 13.)

Da Kristus efter sin Himmelfart nedsteg paa Amerikas Land og prædikede Saliggjorelsens Evangelium, og oprettede sin Kirke der, gav han følgende Svar paa det Spørgsmaal, der var stillet til ham angaaende, hvilket Navn Kirken skulde have:

„Derfor, hvad som helst I gjøre, skulle I gjøre i mit Navn; derfor skulle I kalde Kirken ved mit Navn, og I skulle paakalde Faderen i mit Navn, at han vil velsigne Kirken for min Skyld; og hvorledes kunde det være min Kirke, uden at den bliver kaldet ved mit Navn; thi dersom en Kirke kaldes ved Moje Navn, da er det Moje Kirke, eller dersom den bliver kaldet ved en Mands Navn, da er det den Mands Kirke; men dersom den kaldes ved mit Navn, da er det min Kirke, om saa er, at den er bygget paa mit Evangelium.“

Og om saa er, at Kirken er bygget paa mit Evangelium, da vil Faderen udvise sine egne Gjerninger i den; men dersom den ikke er bygget paa mit Evangelium, men er bygget paa Menneskers Gjerninger, eller paa Dævelens Gjerninger, sandelig siger jeg Eder, da have de Glæde af deres Gjerninger for en Tid, men snart kommer Enden, og de blive omhugne og kastede i Ilden, hvorfra Intet vender tilbage.“

De Handlinger, som en Embedsmand udfører, hvad enten de er af lokal eller national Rækkevidde, er kun gyldige og har kun virkende Kraft indenfor det Omraade, som vedkommende Embedsmand har Jurisdiktion over. Bylove gjælder kun for den By, for hvilken de er vedtagne og udsledte. Lovgiverne for de enkelte Stater i Unionen (de Forenede Stater) kan kun vedtage Love for deres egen Stat, men ikke vedtage Love, som gjælder for alle Staterne, eller vedtage Forbundslove.

De Forenede Staters Kongres udøver kun Magt og udsteder kun Love for Unionen, og saaledes videre. Dog findes der Mænd, som, trods disse fundamentale Kjendsgjerninger, ubemyndigede foregiver, at de har Ret til at foreskrive Menneskene, hvad de skal gjøre i Henseende til deres Sjæles evige Frelse, og som tager sig Ret til at forandre eller afskaffe evangeliske Ordinancer og Anordninger, som er givet ved guddommelig Autoritet, og som henhører til Guds Rige.

I nærværende Tidsalder har Herren oprettet sin Kirke paa Jorden, og han har tydeliggjort den vigtige Kjendsgjerning, at medens gjen-
sidige retfærdige Forpligtelser, Overenskomster og Kontrakter er gyldige i Henseende til almen menneskelige Affærer, er Herren ikke paa nogen Maade forpligtet til at anerkjende eller godkjende, hvad dødelige Mennesker har opstillet som Saliggjorelsens Betingelser. Overvej vel de følgende Erklæringer af Jesus Kristus, som han gav til sin Kirke i 1843:

„Thi alle, som ønske en Velsignelse af mine Hænder, maa overholde den Lov, der er bleven beklædt for denne Velsignelse, samt dens Vilkaar, saasom de bestemtes, for Verden grundlagdes; og hvad angaar den ny og evige Pagt, da blev den indstiftet for min Herligheds Fylde; og han, som modtager en Fylde deraf, maa og skal overholde Loven, ellers vil han blive fordømt, siger den Herre Gud; og jandelig siger jeg Dig, at denne Lovs Betingelser ere disse: Alle Pakter, Kontrakter, Overenskomster, Forpligtelser, Eder, Løfter, Handlinger, Forbindelser, Foreninger, eller Forhaabninger, der ikke er indstiftede, indgaaede og beseglede ved Forjættelsens Helligaand, baade for Tid og for al Ewigheid. . . . have ingen Gyldighed, Magt eller bindende Kraft i og efter de Dødes Opstandelse; thi alle Forbindelser, som ikke ere sluttede i dette Dømed, komme til Ende, naar Menneskene dø. . . . Og alt, som findes i Verden, som er anordnet af Menneskene, af Troner eller Hyrtendommer, Magter eller Ting, af hvad Navn de være maa, men som ikke er anordnet af mig eller ved mit Ord, siger Herren, skal ikke bestaa, efter Menneskene ere døde, ej heller i eller efter Opstandelsen, siger Herren, din Gud.“

(Pagt. Bog, 132 Kap., 5.—13. V.)

Efferaarskonferencen i Bergen.

Høst-Konferencen i Bergen afholdtes i Lokalet, Vaskereløvs-gaden Nr. 1, og begyndte Fredagen den 28. September med en meget vellykket Aftenunderholdning, givet af Sangkoret, under Ledelse af dets Dirigent, Johan Sætrum.

Mødet Torsdag Aften den 29. September.

Torsdag Aften, Kl. 8,30, fortsattes Konferencen. Følgende Missionsnærer fra Zion var tilstede: Missionspræsident Hans J. Christiansen, Konferencepræsident Andrew Dahlrud og Eldstjerne Robert J. Bischoff, Cephus E. Andersen, Hyrum P. Nøkleby, samt Forstander for Stavanger Gren, Eldste Johan Nygaard. Mødet aabnedes med Afhyngelse af „Fader vor i Himlen“ og Bøn af Eldste Oluf Karlsen og fortsattes med Sangen: „Atter kraftig saltes Jorden“, hvorefter Konferencepræsidenten bød alle velkommen. Forstanderen for Stavanger Gren af-
lagde Rapport over denne Gren samt bragte en Hilsen fra Søskende i Grenen. Det fremgik af Rapporten, at Grenen var i udmærket

Stand i alle Henseender. Ældste Hylm B. Røkleby, der for Tiden virker i Stavanger Gren, aflagde sit Vidnesbyrd. Han stadfæstede, hvad Ældste J. Rygaard havde udtalt; jagde tillige, at han var glad og tilfreds i sin Gjerning. Han vidste, at Gud vilde velsigne enhver, der var lydlig mod hans Bud og Love. Han var overbevist om, at kun de Sidste-Dages Hellige forkyndte Evangeliet i sin Renhed, og det gjaldt derfor om for Menneffene at undersøge og annamme samme. Derefter gav Ældste Cephus E. Andersen, som fornylig havde besøgt Stavanger og Haugefunds Grene, men før virket i Alesunds Gren, en kort Rapport. Han var i det Hele taget vel tilfreds i sin Gjerning og taknemlig for, at Herren vilde bruge ham til at vidne om Evangeliets dyrebare Sandheder.

Konferencepræsidenten afgav Rapport over Bergens Gren og fremhævede, at den var i Fremgang. Formanden formanede enhver til at tage vare paa sig selv og efterleve Evangeliets hellige Bud. Han følte godt i sit Arbejde; hertil bidrog den udmærkede Hjælp, han havde modtaget fra Ældste R. J. Bischoff. Til Afveksling blev Sangen: „Ved os frem“ afsungne, hvorefter Missionspræsident Hans J. Christiansen talte til de forsamlede. Han udtalte sin Glæde over atter at være blandt de Hellige i Bergen. Han talte om Formaalet med Konferencernes Afholdelse regelmæssig hvert halve Aar. „Guds Hus er et Ordens Hus“, og med Hensyn til Guds Rige er intet for lille at lægge Mærke til. Han opmuntrede Søstende til at bære deres Vidnesbyrd til deres Medmennesker om Evangeliets guddommelige Sandhed. Han omtalte Distriktlærernes og Medlemmernes Pligter mod hinanden. Vi havde meget at udføre og meget at lære for at naa frem til Fuldkommenhedens Maal. En stor og evig Belønning vil blive de trofaste og pligt-oplydende til Del. Han opmuntrede Søstende til nidkjært at efterleve Evangeliets Principper, thi da vil de ogsaa være gode og loyldige Borgere og gjøre Fremskridt i timelig saa vel som aandelig Henseende. Mødet sluttedes med Sangen: „O, Fader, lad mit Hjerte faa“, og Taksigelse af Ældste Johan Jensen.

Søndagsskole-Konferencen.

Søndagsskolen afholdt sin Konference Søndag Formiddag Kl. 10, 30. Mødet aabnedes med Afhyngelse af Sangen: „Vær velkommen, Søndag Morgen“, og Bøn af Ældste H. B. Røkleby. Sangen: „Der er Skjønhed her paa Jord“, blev afsungne. Tiden blev nu overladt til Forstanderne for Søndagsskolen i de forskjellige Grene. Ældste J. Rygaard gav Rapport over Stavanger Søndagsskole, og Ældste A. Birke-land for Haugefunds Søndagsskole. Ældste C. E. Andersen gav Rapport over Alesunds Søndagsskole. Ældste R. J. Bischoff gav Rapport over Bergens Søndagsskole. Skolen havde gjort god Fremgang siden forrige Konference, og han haabede, den fremdeles vilde gaa fremad. De øvrige Søndagsskoler viste ogsaa Fremgang. Programmet blev nu udført, der paabegyndtes med Korlæsning af hele Søndagsskolen og en Prolog af Divind Bjørndal. Børnene udførte de forskjellige Programnumre udmærket. Til Afveksling blev Sangen: „O, sig, hvad er

Sandhed", sungen. Konferencepræsident Dahlrud gjorde nogle Bemærkninger angaaende Søndagskolens Gjerning, hvorefter Missionspræsident Christiansen talte. Han tog til Tekst: Daabens Ordinance, og forklarede, hvilket Ansvar Forældrene havde lige overfor Gud og deres Børn ved at lære dem Evangeliets Principper, saa, naar de kom til Skjelsaar og Alder, de maatte føle Trang til at blive døbte. Han lovede Forældrene, at dersom de vilde lære deres Børn disse Ting, skulde der herste Kjærlighed og Fred i Hjemmet. Læste derpaa Sangen: „Der er Skjønhed her paa Jord“, der smukt fremsatte denne Tanke.

Han mindede Søfende om, hvor lykkelig de kunde være, som havde annammet Evangeliet og som holdt Guds Bud og Befalinger. Han sluttede med at udtale en Betsignelse over Søndagskolen, over dens Bestyrelse og Medlemmerne. Der var 115 tilstede ved Søndagskolekonferencen. Mødet sluttedes med Afhyngelse af Sangen: „Ventende paa Høstens Mejer“ og Taksigelse af Broder Arthур Bjørndal. (Refereret af Signy Jensen.)

Et specielt Præstedømsmøde blev afholdt efter Søndagskolekonferencens Slutning, hvor det blev foreslaaet og enstemmig vedtaget, at Carl Olsen, der hidtil havde staaet som Lærer i Præstedømmet skulde ordineres til Præst, og at Martin J. Birkeland, Anton J. Birkeland og Ingebret Ingebretsen, alle fra Haugefund, skulde blive meddelt det aaroniske Præstedømme og ordineret til Lærere, hvorefter Handlingen blev udført af de tilstedeværende Eldster.

Eftermiddagsmødet Kl. 4.

Mødet tog sin Begyndelse med Afhyngelse af Sangen: „Morgenrødens Straaler bryde“ og Bøn af Eldste Johan Sætrum. Sangen: „Vaagn op, hør Røsten lyde“, blev derpaa assungen.

Derefter. aflagde Forstanderen for Haugefunds Gren, Br. A. Birkeland, sit Vidnesbyrd. Han sagde, at han følte sig glad ved Evangeliet og vidste, at kun hos Herren var Trøst og Styrke at finde, saa vi kan holde ud i Kampen. Afgav derpaa Rapport for Grenens Vedkommende og kunde sige, at Herren havde hjulpet Søfende til med Glæde at udføre deres Pligter i alle Henseender. Han bad, at alle maatte staa trofaste indtil Enden og modtage Guds Betsignelser. Eldste Hyrum P. Nølleby afgav derpaa sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder. Om de tilstedeværende skulde høste noget Udbytte af de sagte Ting, maatte de vejes ved Guds Aand. Fordi den Helligaand ledede Apostlene paa Pintsfestens Dag, var det, at saa mange oprigtige og sandhedsjægende Menneſter annammede Sandheden. Enhver af os bærer selv Ansvaret; vi burde derfor bestitte os paa at komme i Besiddelse af Sandheden, thi uden vi gjør dette og retter os derefter, kan vi ikke opnaa evig Frelse i Guds Rige. Han vidste, at Joseph Smith var en Profet og Apostel, sendt af Gud, og var glad ved at være en Evangeliets Budbærer. Eldste C. E. Andersen bar ogsaa sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og frelsende Kraft; han var glad ved at kunne fortælle Folket herom, thi han vidste, at kun dette, at adlyde Evangeliet, kan

gjøre os rige til Salighed. Til Afvæksling blev Sangen: „O sig, hvad er Sandhed“, sungen. Missionspræsident Christiansen bemærkede, at om vi end var af forskjellig Nationalitet, maatte vi erindre, at vi var Børn af samme Fader og tilhørte samme store Familie. Han oplæste derpaa fra Almas Bog, det 5. Kapitel, og betonedes særlig Forløsningen ved Kristus. Han sagde, at ligesom Alma i Fortiden saa glædede ogsaa han sig ved al Herrens Godhed mod Menneskene. Vi er her i Prøvelsens Skole og stuer hen til den herlige Fremtidsdag, „da det gamle er forsvundet, og alt er blevet nyt“, som Apostelen Johannes skriver. Tanken herom giver Missionærerne Kraft til at gaa ud og raabe til alle Mennesker, at de maa omvende sig og annamme Fredens Evangelium, der alene fører til sand Frihed. Tiden er nu, at give nøje Agt, saa at vi undgaar alt urent; thi intet urent kan se Gud. Vi burde gøre vort til, at Kjærligheden blev den raadende, da vilde Tilværelsen blive langt behageligere end nu for Tiden. Han nedbad Guds Velsignelse over Konferencen. Derpaa foreslog han Kirkens Generalautoriteter og Missionsautoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Konferencpræsident Andrew Dahlsrud blev dernæst løst fra sin Mission med Tak og Hæder for vel udført Arbejde, med Tilladelse til at rejse hjem til sin syge Hustru, og Ældste Robert Bischoff blev indsat som Præsident over Bergens Konference i hans Sted. Ældste R. Bischoff blev fremdeles opholdt som Forstander over Bergens Gren. Alle Forslag blev enstemmigt vedtagne. Missionspræsidenten foreslog derpaa Konferencens øvrige Embedsmænd til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner som følger: Ældste Cephus E. Andersen som Konferencens Sekretær; til Forstander i Alesund: Ældste Niels Andersen; Ældste Johan Jensen som Missionær i Alesunds Gren; som Forstander i Haugesund: Ældste Anders Birkeland, og i Stavanger Gren: Ældste Johan Nygaard, samt Ældste Hyrum P. Røkleby som Missionær i Stavanger Gren. Alle Forslag blev enstemmigt vedtagne. Præsident Dahlsrud talte derefter. Han sagde, at han havde søgt Hjælp og Styrke hos Herren til at udføre sin Gjerning. Han opmuntrede Søfædrene til at staa trofaste og holde sig nær til Herren og elske ham over alt, samt elske hverandre. Til Slut blev Sangen: „I Østen stiger Solen op“, sungen, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Præsident R. Bischoff.

Åftenmødet Kl. 8.

Mødet begyndte med Afhyngelse af Sangen: „Fader vor paa Himlens Trone“ og Bøn af Br. Totland, og fortsattes med Sangen: „Vor Gud, vi til Dig raabe.“ Tiden blev overladt til Præsident R. Bischoff, der ytrede, at han søgte Trykket af den Stilling, han var kaldet til at indtage; men han var villig til at gøre, hvad der fordreides af ham, stolende paa Herrens Hjælp og Ledelse. Han oplæste Luk. 16, 9—10 og fremholdt den dybe Mening af disse Vers. Den, der er tro i lidet, vil ogsaa være det i stort, og ombendt. Naar Kirkens Medlemmer udviser Trofasthed i alle Livets Omstændigheder, vil det evige Livs Rigdomme blive os givne. Intet Menneske kan tjene to Herrer og være lige tro mod dem begge. Det gjælder derfor om at vælge det rette i

alle Ting. Han haabede, at naar Dagen kom, da vi skal aflægge Regnskab, vi maatte saa høre: „Vel gjort, Du gode Tjener! Du har været tro over lidet; jeg vil sætte Dig over meget; gaa ind til din Herres Glæde.“ Til Afvæksling blev Sangen: „Se paa Zion, Herrens Bærf“, afslungen, hvorefter Præsident Dahlkrud talte til os. Han sagde: „at han havde undersøgt for sig selv, om Væren var Sandhed“, og havde modtaget et Vidnesbyrd om Evangeliets Guddommelighed ved den Helligaand. Herren havde velsignet ham i rig Grad, ja vidunderligt velsignet ham, siden han sluttede sig til Kirken. Han var glad ved at have arbejdet i Herrens Vingaard, men han var ogsaa taknemlig for at saa Lov til at samles med sine kjære. Hans Ønske var stedse at gjøre Guds Willie, hvor han end færdebes. Missionspræsident Hans J. Christianesen afslagde derpaa sit Vidnesbyrd om Sandheden, samt opmuntrede alle til at være trofaste under Opholdet i Udlændighedens Land. Han sølte sig tilfreds iblandt Folket i Norden, thi han forstod, at her levede mange, som tilhørte „Israels Hus“. Han henviste til de forskjellige Beretninger i Bibelen angaaende, hvorledes Dyd og Trofasthed belønnes. Han dvælede især ved Josefs Historie. Ligejom gamle Jacob glædedes ved at saa at se i levende Live den som død begravte Søn, saaledes vil Mødet blive engang for hver trofast, naar Herlighedens Morgen oprinder. Herren kaldte paa Joseph Smith og andre Mænd til at forkynde Evangeliet i vor Tid og Slægt; thi: „den Herre, Herre, gjør ikke noget, uden at han først aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne“ (Amos 3 : 7). Omvendeliens Evangelium bliver nu forkyndt blandt Menneffene. Forskjellige Tempel er opbyggede, og det store og herlige Tempel, hvortil Herren skal komme, skal ogsaa snart opbygges. Alt omkring os peger paa, at Enden nærmer sig; og at Kristus vil komme i sin Herlighed og regjere paa Jorden i tusinde Aar. Da vil Jøderne til stor Bedrøvelse for dem forstaa, at Jesus Kristus, som de forskæstede, var virkelig deres Messias, men de vil ogsaa til stor Glæde for dem forstaa, at han er villig til at forbarme sig over dem og antage sig dem igjen. Er vi trofaste, fører Herren os frelst gennem de største Prøvelser. Der er mange Beviser herpaa i Bibelen. Den Gud, der handler saaledes, er den, vi forsøger at tjene, og som vi opfordrer andre til at tjene, og Sandheden skal frigjøre os. At dette maatte ske, var hans Bøn i Jesu Kristi Navn. Præsident A. Dahlkrud takkede de tilstedeværende for den udviste Opmærksomhed under Mødet. Til Slut blev Sangen: „Pris Gud, fra hvem hvert Gode kom“, afslungen, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Br. Karl Olsen fra Stavanger.

Grensmødet Mandag Aften Kl. 8,30.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Sangen: „Vi glædes og frydes“, og Bøn af Br. A. Foss, og fortsattes med Sangen: „O min Fader, Du, som kjender.“ Præsident A. Dahlkrud bød Forsamlingen velkommen og gav de forskjellige Foreninger Lejlighed til at aflægge deres Rapporter. De unge Mænds Forenings Præsident, Broder D. Karlsen, afgav derpaa sin Rapport, hvilken udviste et godt Resultat af Foreningens Bestræbelser. De unge Kvinders Præsidentinde, Søster Klara Hjørnevig,

gav derpaa sin Rapport samt opmuntrede de unge til at tage rigtig fat i kommende Vinter, at de kunde gaa fremad i Visdom og Kundskab. Søster Sine Gundersen, Præsidentinde for den kvindelige Hjælpeforening, afgav derpaa sin Rapport; hun sølte sig tilfreds med Fremgangen, men haabede dog paa endnu bedre besøgte Møder. Hun havde udmærket Støtte i sine Hjælpere. Præsident R. Bischoff afgav Rapport for Bergens Gren. Missionspræsidenten foreslog at stemme for Antagelse af Rapporterne, hvilket vedtoges enstemmigt. Præsident R. Bischoff anmodede om Opholdelse af de forskjellige lokale Foreninger i Menighedens Tro og Forbønner. Alle Forslag blev enstemmigt vedtagne. Br. Johan Jensen, der var kaldt til at virke som Missionær i Aalesund, blev derpaa velsignet og bestiftet under Haandspaalæggelse til denne sin Gjerning. Missionspræsidenten udtalte Velsignelsen. Br. O. Karlsen blev velsignet under Haandspaalæggelse til at være Præsident for de unge Mænds Forening, med Brødrene Arthur Bjordal og Mathisen som første og anden Raadgiver i samme Forening. Til Afveksling blev Sangen: „Om Guds Stad man taler herligt“, sunget. Missionspræsidenten omtalte Vigtigheden af de forskjellige Foreninger i Kirken. Han oplæste derpaa det 5. Kapitel i Efeserbrevet og betonedes, at Dagen var lige onde nu, som da Apostelen Paulus skrev sit Brev, og derfor havde vi Undervisning af Guds udsendte Tjenere Behov, til Formaning og Belæring. Han omtalte Mandens og Husfruens Pligter mod hinanden. Om disse Raad og Formaninger blev fulgte, vilde Menighedens Medlemmer stride fremad mod Fuldkommenhedens Maal. Han formanede dem, der havde modtaget Præstedømmet, til at vandre forsigtigt og ydmygt, og da vilde Herrens Velsignelse følge dem. Han nedbad Guds Velsignelse og Fred over Menigheden. Præsident Dahlkrud sagde, at det havde været ham til stor Glæde at høre Missionspræsidenten tale disse herlige Ord. Han formanede alle til at rette sig efter Missionspræsidentens Raad og Formaninger. Mødet sluttedes med Aflyngelse af Sangen: „Kjærlighed er Lysets Kilde“ og Taksigelse af Vældste Hymn B. Nøkleby.

Tirsdag Aften afholdtes der en hyggelig Festsom Konferencens Afslutning med Program og Bepisning, ved hvilken en hel Del Søstende fra Haugesund og Stavanger var tilstede, samt mange fremmede.

Onsdag Aften havde Søndagsstolebørnene en vellykket Festsom blev til særlig Glæde for Børnene, fordi Missionspræsident Christiansen havde Lejlighed til at være tilstede og tale opmuntrende til dem.

Rachel Moe, Konference-Skriver.

Notits. Konferencen i Aalborg er udsat til den 3. og 4. November.

Jndhold:

Tale af Vældste Joseph F. Smith, jun.	321	rettede ved guddommelig Autoritet. (Af Dr. James E. Talmage.)	329
Afsløsning og Bestiftelser	328	Efteraarskonferencen i Bergen	331
Redaktionelt:		Notits	336
Mennefelig Institutioner i deres			
Forhold til Institutioner, op-			

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trufft hos F. G. Bording (B. Peterien).